

סוריה (שבא בעיקבות הפעילות הצבאית הפלסטינית משטח סוריה). תוך שימוש ב"יתרונות הפיסיים" שלה, כבשה ישראל שטחים נרחבים, שכללו כימעט את כל הרייך הרצוי לפלד, והיא מחזיקה בהם מאז.

מילחמת יום-הכיפורים היתה יוזמה על-ידי הסורים והמצרים. אך במהלכה, ותוך שימוש במלוא "היתרונות הפיסיים", פלש צה"ל לעומק מצריים. הוא נעצר, ולאחר מכן נסוג. אחרי שהסובייטים הודיעו שהם עומדים להפעיל נגדו כוחות, ואחרי תביעה אולטימטיבית מצד וושינגטון.

עד הרגע האחרון ניסתה ישראל, בדרך של התחכמויות שונות, להפך את הפסקת-האש שנכפתה עליה, כדי להשמיר את הארמיה המצרית השלישית.

בעיניו של פלד, היוזמה היחידה הראויה-השלמה היא התקפת-פתע יוזמה, נוסח פרל-הארבור ויום-הכיפורים. אולם התקפת נגד יכולה להיות יעילה יותר מהתקפת פתע. הן מבחינה צבאית (כפי שמלמדים הספרים על תורת-המילחמה), הן מבחינה מדינית.

מבחינת האיסטרטגיה-הגבוהה, להבדיל מן הטאקטיקה, היו היישוב העברי ומדיי-נתישאל תמיד הכוח היוזם, והם השתמשו תמיד ב"יתרונות הפיסיים" שלהם להגנה, לכיבוש שטחים נוספים ולהחזקה בהם. אולם הם ועשו זאת, עד כה, בוהירות מסוימת. כך שגם השטויות שנעשו לא הביאו לאסון לאומי.

עתה רוצה האלוף להשתמש ב"יתרו-נות" אלה לא לשם השגת השלום בתנאים האפשריים, אלא כדי לכונן את הרייך הישראלי, מן הליטאני ועד שארם. הוא תובע מן הערבים להאמין לו שזהו סוף ההתפשטות הישראלית, ששוב לא תתייגה לו "תביעות טריטוריאליות אחרות" (אם להשתמש בנוסח של רייך אחר).

זהו "המעט שאני מבקש", כדי כריז. אך מדוע יאמינו לו הערבי כיום? מדוע לא יתנוב לזיכום הי חשש שמא, אחרי שבני פלד ישיג את "המעט" שהוא, "מבקש", יבוא אלוף אחר, בעת עיניים מהבהבות עוז יותר, ויישא את עינו האפרי רות אז גבולות חדשים, למשל, מן הניזום עד הפרת?

השימוש שמציע פלד ב"יתרונות הפיסיים" יביא בהכרח למילחמת-נצח עם העולם הערבי, ולעימות הרהי-שואה עם העולם כולו.

זוהי ההשלכה החיצונית. הבה נביט בהשלכותיה של התוכנית כלפי פנים. מה יקרה בתוככי מרחב-המחיה? מה תהיה דמותו של הרייך הישראלי? כדברי הפרופסור ישעיהו ליבני, כיך, תהיה זאת "תערובת של לבנון ורודזיקה".

בממלכה הזאת יהיה, תוך שנים מעטות, רוב ערבי, שיגדל בהתמדה.

עובדות כאלה אינן מפתירות איש כמו פלד, "ביכלל לא. אילו היו מדאיגות את הסבא שלי, אני לא הייתי כאן היום. כשהסבא שלי האבא שלי התיישב בגיעונה, היו שם 12 מישפחות יהודיות ו-1200 מישפחות בכפר שלמעלה. אז מה? הוא עשה חישוב דמוגרפי?"

אין טעם להספיר לגנרל כי משהו קרה בעולם, וגם בעולם הערבי, במאה השנים האחרונות. הסבא שלי האבא שלי אינן סמית. לא היה מודאג מן הכושים ברודזיקה, וגם לא עמיתיו באיג'וריה, בקניה, בדרום-אפריקה. הם לא עשו חישוב דמוגרפי. אך ליום עורכת דמוגרפיה את החשבון עם צאי צאחם.

אין גם טעם לגלות לפלד שכיום כבר נמצאים תחת שילטון ישראלי כשני מיליון ערבים, המתקרבים ל-40%. בשכבות-הגיל הנמוכות, הקובעות לגבי העתיד, הם מתקרבים ל-50%, ואולי כבר עברו גבול זה. אז מה? פלד פוטר בעייה זו ב"כמה היבטובים. יש לו פיתרונות.

אילו פיתרונות? הכל פשוט. חד וחלק. קודם כל: "אין פלסטינים". שתי מילים והופ - מפי שרם נעלם. כמה פעמים שמענו מפי גנרל רדום קריימבט שתיימי-שלוש מילים כאמה בימי חיינו? "אין עם אדג'י רי". "היהודים אינם עם". "הוויאטי

הקרב על הכס הקדוש

הספירה האחרונה מלמדת כי ישראלי חזק יותר מגורן. הוא מקבל את כל התמיכה של חסידי הרב עובדיה יוסף, ויש לו חסידים משלו. תומכים בו גם אנשי אגודת-ישראל, ואילו גורן תלוי בקולות המפד"ל.

על רקע זה נערכים תימרונים קדחתניים. אנשי אגודת-ישראל אצו לבגין, תבעו שאנשים משלהם יצורפו לגוף הבוחר. ברור שקולותיהם יינתנו לישראלי.

הדבר העמיד את בגין במצב קשה. הוא היה רוצה לספק את אנשי האגודה, שותפיו לקואליציה. אך אין הוא מוכן בשום פנים ואופן לפעול נגד גורן.

בינתיים הופעל לחץ עצום על שר-הדתות, אהרון אביר הצירה, הצריך למנות עשרה נציגים לגוף הבוחר. המפד"ל תובע כי כל העשרה יהיו מתומכי גורן. עובדיה יוסף תובע שהעשרה יחולקו חצי-חצי: מחצית לתומכי גורן, מחצית לתומכי ישראלי. יש הסבורים שגם אם כל העשרה יהיו תומכי גורן, בחירתו של גורן נתונה בספק.

אנשי המפד"ל מנסים עתה להפעיל את כל השפעתם על מיפלתג-העבודה, כדי ששליחיה בגוף הבוחר יצביעו בעד גורן.

בגין מנסה להציל את גורן - אך

האדוקים מתכוונים להשיג רוב להדחתו

הם מזכירים לה כי גורן תמך בבחירת הנשיא יצחק נבון. לעומת זאת מזכירים שונאי גורן למיפלתג-העבודה כי גורן הוא לאומני קיצוני, ושעל כן יתמוך בבגין בכל מיבחן שיבוא.

מס' 1 ו-2

גורן עצמו יודע כי הקרקע בוערת מתחת לרגליו, ועל כן הוא מציא המצאות שונות כדי לחזק את מעמדו. כך הציע פשרה, שיש בה כדי לחסל את היריבות בין שני הרבנים הראשיים. לפי הצעה זו, יהיה רק רב ראשי אחד - זה שיקבל את הקולות הרבים ביותר. המועמד השני יקבל את מישרת נשיא בית-הדין הרבני הגדול. אילו נתקבלה הצעה זו, היה עובדיה יוסף נבחר בלי ספק כרב ראשי. גורן מקווה כי אז ייבחר הוא כנשיא בית-הדין - תפקיד שהוא פחות ייצוגי, אך יותר מעשי מזה של הרב הראשי. כוונת ההצעה: גורן סבור שאם בחירתו של עובדיה יוסף כרב ראשי יחיד תהיה מובטחת מראש, לא ישתדל יוסף לסלק את גורן כליל על-ידי העלאת הרב ישראלי. במיקרה זה יישאר כמס' 2. ובפעם הבאה יוכל להיבחר כמס' 1.

סיכויי קבלתה של הצעה זו קלושים. יריבי גורן מאמינים כי סוף-סוף יוכלו לסלק אותו - ונראה כי מנוי וגמור עימם לנצל הזדמנות מיוחדת זו.

בכיבושים. אך אם לא כך, איך? אך אולי זוהי באמת פליטת-פה (מעניינת, כשלעצמה). והאלוף מתכוונן רק "להי עיף" את הסוג השלישי.

מה עם שני הסוגים הראשונים? סוג האחד מרכב מלא-יהודים הבוחרים באזרחות ישראלית.

מה ירחש אם שניים-שלושה מיליון ערבים יבחרו, מחר או בעוד עשר שנים, באזרחות ישראלית?

אין זה רעיון דימויני. שמעתי (המשך בעמוד 38)

עולם לא אעשה שום דבר נגד הרב גורן! אמר מנחם בגין לאחד מחבריה-הכנסת.

היה זה ערב אחת מנסיונותיו של בגין לחול. "בעוד כמה שעות אני עומד להמריא" אמר ראש-הממשלה לבעל-שיחו.

"אבל אם הרב גורן יגיד לי לא לנסוע - לא אסע!" מנחם בגין מעריך את גורן. הוא מוכן לעשות את הכל למענו.

אך יתכן מאד כי לא די בכך. הרב שלמה גורן עשוי להיכשל בנסיונו להיבחר מחדש כרב הראשי האשכנזי של ישראל.

ספר תורה ועוזי

שתי צורות של קיצוניות דתית. האחת היא הקיצוניות האורתודוקסית, נוסח אגודת-ישראל ונטורי-קרתא. השניה היא הקיצוניות הלאומנית, נוסח גוש-אמונים. השתיים אינן זהות כלל וכלל. להיפך, האורתודוקסים הקיצוניים ביותר, אנשי נטורי-קרתא, הם אנטי-לאומיים. ואילו אנשי

גוש-אמונים, נושאי הקיצוניות הדתית-לאומנית, נחשבים בעיני יריביהם האדוקים כאפיקורסים גמורים. בימים הקרובים יוצרכו אנשים חילוניים רבים לבחור בין השתיים, ולהחליט איו מהן גרועה יותר. ההחלטה קשורה במוע-מדותו של גורן.

גורן הוא אלייל של הדתיים הלאומניים. הוא הצטלם במיבעצ' סיני, כאשר הוא נושא ספר-תורה בידו האחת, ועווי בידו השניה. הוא הרב של כל מילחמות. הוא האיש התומך בגוש-אמונים, רץ לכל מיבעציה-הראויה שלהם, מגיש להם כל סיוע אפשרי.

אבל גורן שנוא על האורתודוקסים הקיצוניים. הם רואים בו כימעט רפורמי. אין הם שוכחים את תפקידו בפרשת "הממ"זרים", שטוהרו על-ידו והוכנסו לקהלי-ישראל בדרך של התחכמות הלכתית, ומעשים דומים.

בשנים האחרונות התפשטה מחלוקת זו על היריבות בין שני הרבנים הראשיים, האשכנזי והספרדי. הראשון-לציון, עובדיה יוסף, אורתודוקסי יותר, ומקובל יותר על החוגים האדוקים. גורן, לעומת זאת, מקובל על המיסד הדתי-לאומי.

לקראת הבחירה החדשה, מצא עובדיה יוסף מועמד אשכנזי אידיאלי: הרב שאול ישראלי, שהוא מגדולי הרבנים, והנהנה מאמונם של האדוקים. יש לו מעלה גדולה אחת נוספת: אין הוא גורן.

נאמים אינם עם אחר". "אין כויר" דים.

אם אין פלסטינים, מה יש? אם נתעלם משני מיליוני בני-אדם החיים ולוחמים מחוץ לארץ, ושנדמה להם משום-מה שהם פלסטינים - מי הם אותם שני המיליונים, המתרבים במהירות, החיים תחת שילטון ישראלי?

יש שלושה סוגים: יש אזרחים ישראליים שבחרו להיות כאלה. יש תושבי הארץ, שבחרו להיות כאלו במעמד של גרים, מבלי להיות אזרחים ישראליים. ויש כאלה שרצו להישאר